

Sławomir Stasiak

Głosić Chrystusa i nie ustawać

Wrocławski Przegląd Teologiczny 24/2, 5-6

2016

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

GŁOSIĆ CHRYSYUSA I NIE USTAWAĆ

Benedykt XVI w encyklice *Deus caritas est* stwierdził: „U początku bycia chrześcijaninem nie ma decyzji etycznej czy jakiejś wielkiej idei, jest natomiast spotkanie z wydarzeniem, z Osobą, która nadaje życiu nową perspektywę, a tym samym decydujące ukierunkowanie” (nr 1). Zatem spotkanie z Chrystusem nie jest jedynie inspiracją do właściwego kierowania swoim życiem, lecz wydarzeniem decydującym o zbawczych skutkach tego spotkania. Skutki te nie mogą jednak pozostać prywatną sprawą indywidualnego człowieka, a Ewangelia wręcz z natury rzeczy domaga się tego, aby była głoszona. „Przekazywać wiarę oznacza stwarzać w każdym miejscu i w każdym czasie warunki, aby mogło dojść do owego spotkania między ludźmi i Jezusem Chrystusem. Wiara jako spotkanie z osobą Jezusa ma formę relacji z Nim, wspomnienia Go (w Eucharystii) oraz kształtowania w sobie mentalności Chrystusa, w łasce Ducha. [...] Sam Kościół nabiera własnej formy właśnie poprzez realizację tego zadania głoszenia Ewangelii i przekazywania wiary chrześcijańskiej” (*Nowa Ewangelizacja dla przekazu wiary chrześcijańskiej – Lineamenta* 11).

Tej misji Kościoła służy praca teologów, którzy podejmują refleksję nad rozwojem Objawienia w aspekcie biblijnym, dogmatycznym, filozoficznym, pastoralnym, historycznym i kanonicznym. Owocem tej refleksji jest kolejny numer naszego czasopisma. W jego pierwszej części przedstawiamy trzy artykuły poświęcone zarówno interpretacji tekstów biblijnych (uzdrowienie niewidomego), jak i studiom na temat pojęć nowotestamentowych (aramejskie osobowe nazwy własne w greckim tekście Nowego Testamentu), a także prezentacji miejsc biblijnych (Cypr – wyspa ewangelicznej siejby poprzez wieki). Na drugą część składają się dwa teksty podejmujące refleksję nad dogmatem chalcedońskim i filozoficzno-egzystencjalną anatomią choroby, cierpienia i śmierci. Trzecia część została poświęcona zagadnieniom dotyczącym teologii duchowości. Szczególne znaczenie dla środowiska teologów wrocławskich ma refleksja nad miłosierdziem chrześcijańskim w nauczaniu Sługi Bożego ks. Roberta Spiskego,

założyciela Zgromadzenia Sióstr św. Jadwigi. Pozostajemy jednak wciąż otwarci na uniwersalny charakter studium teologii duchowości, a świadczy o tym opracowanie poświęcone złotemu wiekowi mistyki angielskiej. Owocem badań w dziedzinie teologii pastoralnej jest artykuł na temat roli i znaczenia osób niepełnosprawnych we współczesnej rodzinie. Czwarta część to różnorodna refleksja historyczna. Jej owocem są artykuły poświęcone działalności metropolity Szeptyckiego na rzecz zjednoczenia Cerkwii, zabiegom biskupa Tomasza II o *auxilium brachii secularis* przeciw księciu Henrykowi IV Probusowi w 1287 r. oraz przedstawienie myśli ojców założycieli Unii Europejskiej. Rzecz uzupełnia opracowanie poświęcone księgom parafialnym w świetle obowiązujących przepisów. Szczególną część niniejszego zeszytu stanowią materiały zaprezentowane w ramach Wrocławskich Dni Duszpasterskich przez teologów z naszego środowiska, a także spoza niego.

Wielość zaprezentowanych czytelnikom tekstów wskazuje na szeroki wachlarz podejmowanych badań naukowych – zarówno przez środowisko związane z Papieskim Wydziałem Teologicznym we Wrocławiu, jak i teologów z różnych ośrodków teologicznych w kraju i za granicą. Cieszymy się, że nasze czasopismo może służyć również doktorantom, którzy na jego łamach, pod kierunkiem opiekunów naukowych, przedstawiają swoje pierwsze próby badań naukowych.

Ks. Sławomir Stasiak
Redaktor naczelny